

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JULIETTE FURET

..... ΔΥΝΑΤΟΝ ΚΥΡΙΑ !... ..

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μία νέα και όμορφη κυρία. ΚΑΡΟΛΟΣ, 30 ετών. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, 35 ετών.

(Στο θαγόνι ενός τραίνου. Η κυρία διαβάζει. Οί δύο φίλοι συνομιλούν).

ΚΑΡΟΛΟΣ, (σιγά στο Φραγκίσκο).—Τι όμορφη γυναίκα !... Είναι ξετρελλιαμένος μαζί της... Μ' έχει καταγοητεύσει... Πώς ήθελα να της μιλήσω...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Φαίνεται πολύ σοβαρή. Δεν θά τα καταφέρεις.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Όλο διαβάζει... Άς διαβάσω κι' εγώ κάτι. (Δυνατά) : "Έχεις κανένα βιβλίο μαζί σου, Φραγκίσκε ; (Σιγά) : "Άχ, τι όμορφη... τι όμορφη !..."

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—"Έχω το τελευταίο μυθιστόρημα της Έλσα Ντεπέ.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τις «Αρμασμένες Ψυχές» ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Ναι.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Είνε όμορφο ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Θαυμάσιο.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ναι, γράφει άρκετά καλά ή "Έλσα Ντεπέ. Άλλά, τι να σου πώ... Προτιμώ τ' έργα τών άνδρών.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τι προκατάληψη !...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μά φίλε μου, ή γυναίκες είναι πάντα φλύαρες και ρομαντικές.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Δεν μπορείς ν' άρνηθής ότι ή "Έλσα Ντεπέ είναι μία εξαιρετική. Κι' είναι άξιωμα νεόφυαλη.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τέλος πάντων. Για να ιδώ το βιβλίο. (Ο Φραγκίσκος τού τό δίνει. Ο Κάρολος τό παίρνει και τό φυλλομετράει).

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, έχει και σίχους μέσα !...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Φυσικά, γράφει και σίχους ή Ντεπέ.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ω, Θεέ μου !... (Κλείει τό βιβλίο).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Γιατί τό έλλειπες ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Δεν έχω όρξει να διαβάσω σίχους. Και μάάλιστα σίχους μ'άς γυναικας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—"Οποιος σ' άκούει θά νόμωσι ότι είσαι μισογύνης. Ένώ...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ένώ είμαι τό έναντιον.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τέλος πάντων. Δεν μπορείς κανείς ν' άρνηθής ότι ή Ντεπέ έχει ταλέντο. Και φαίνεται κι' άρκετά μετρίωσμον. Δεν βλέπει ποτέ τί φωτογραφία της στό βιβλίο της...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Δεν καταλαβαίνεις γιατί ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Γιατί ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Θά είνε πολύ άσχημη.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Δεν πιστεύω.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Πιστεύω τό. "Όλες ή λόγιες γυναίκες είναι άσχη-

μες.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—"Όχι, δεν είναι όλες άσχημες. Άλλά κι' άσχη-

μες άν είνε. δημοσιεύον πάντα τις εινόντες τους.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Η Έλσα Ντεπέ θά είνε ή πιο άσχημη άπ' όλες.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—"Έτσι υποθέτες ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μην άμφισβάζεις γι' αυτό. Θά είνε, χωρίς άλλο, κάποια γεροντοκόρη, ή άποία γράφει τις άναμνήσεις της.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Κι' όμως θάβηλα να την γνωρίζω.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Θεέ μου, φίλαγε !... Τή φαντάζομαι δά πως θά είνε... Θά έχη ένα πελώριο μέτωπο — τό σημείο της μεγαλοφνίας — μά μίτη τού όδοόρη, ένα στόμα άνα πηγάδι !... Θά φορή και γυαλιά, κι' ένα γκαζά άνδρικό μέ γραβάτα.

(Η κυρία πού είνε στό ίδιο θαγόνι δέ μπορεί να κρατήση τά γέλια της).

ΚΑΡΟΛΟΣ, (ευχαριστημένος).—Γελώ, κυρία μου ; Σ'άς ζήτω συννώμη, μά έτσι είμαι ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Ά, Απεχθάνομαι τ'άς αγράφισα ;

λέτε σεις, κυρία μου ; Δεν έχω δική ;

Η ΚΥΡΙΑ, (γελώντας πάντα).—"Ίσως...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Παραδειγματός χάριν δεν μπορώ να φανταστώ ότι σεις, μά τόσο χαριτωμένη, τόσο φιλική κυρία, είνε δυνατόν να συγγράφετε. 'Επί τέλους !... Μά όμορφη γυναίκα είνε μπορεί να βρήση καρδία γιά να φιλοσοφή και να γράφη. Δεν είνε έτσι ;

Η ΚΥΡΙΑ.—"Ίσως...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Και πώς είνε δυνατόν να είνε κομψή μία γυναίκα, ή όποία έχει τό νοῦ της στη φιλολογία και στις διάφορες φιλοσοφίες ; Χωρίς άλλο, άν φιλολογούσατε είνε θά είσαστε τόσο κομψή, τόσο... τόσο όμορφα... τόσο δροσερή !...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (σιγά στόν Κάρολο).—Τά κατάφερες τέλος ν' άνοήξης κούβεντα μαζί της και να της κινής κομπλιμέντα. Δόν Ζουάν !...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μέ συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά επιτρέψατέ μου να σ'άς ρωτήσω : Τι βιβλίο διαβάζετε ;

Η ΚΥΡΙΑ.—"Ω, δεν είνε καθόλου ενδιαφέρον τό βιβλίο μου.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μά γιά να τό διαβάζετε...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Θά είνε κανένα μυθιστόρημα. Δεν εν' έτσι, κυρία ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ναι, θά είνε μυθιστόρημα. Λοιπόν ; Πέστε μας. Τό βρήκαμε ;

Η ΚΥΡΙΑ.—Τό βιβλίο πού διαβάσω είνε...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Είνε ;

Η ΚΥΡΙΑ.—Κυτάξτε το, κύριε...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Θεέ μου !... "Ένας «Όδηγός Μαγευτικής» !... Είστε θαυμασία, κυρία μου. Είσατε μία άληθινή γυναίκα. Μά λογία θά τό θεωρούσατε άισχος να κρατή ήνα τέτοιο βιβλίο στό ζέριο της.

Η ΚΥΡΙΑ.—Κι' όμως είνε χρήσιμο βιβλίο.

Μ' έχει μάθει να μαγερεύω ήνα σωρό νόστιμα φαγητά.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τί ιδανική γυναίκα !...

Η ΚΥΡΙΑ.—Και ξέρετε ; "Έχω τή μαγία να φρονίζω εγώ ή ίδια.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Όποτε είσαστε τελεία νοικοκυρά. Κατ'τι δηλαδή πού δεν θά ήταν ποτέ μά συγγραφέας, μά ποιητρια...

Η ΚΥΡΙΑ.—Γνωρίζατε πολλές λόγιες κυρίες ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τρέμο τή γνωμία τους.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Κι' άν εγνωρίζες καμιά και τήν έρωτεύσων ;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Φίλε μου, εγώ δεν θά έρωτευτώ παρά μία άληθινή γυναίκα, όπως... όπως... Η ΚΥΡΙΑ.—"Όπως... όπως... Πέστε το λοιπόν.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Όπως έσεις ! (Αναστενάζει μ' άνακούφισι).

Η ΚΥΡΙΑ.—Κύριε !

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Συννώμη, κυρία !... Άλλά δεν φταώ εγώ. Τό ιδεώδες μου είνε μία γυναίκα τόσο όμορφα, τόσο νοικοκυρά, και τόσο άρελής συγχρόνως, όπως είσαστε σεις. "Αηδιάω τις σχολαστικές γυναίκες.

Η ΚΥΡΙΑ.—Αυτό πού λέτε μοιάζει λίγο μ' έξομολόγησα.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Πάρτε το κι' έτσι, άν θέλετε.

Η ΚΥΡΙΑ.—Κύριε !... Δεν δέχομαι έξομολογήσεις, και πού πάντων από άγνώστους.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Συννώμη, κυρία !... Να συστηθώ, άν θέλετε. Είμαι ο Κάρολος Λάντ, ιδιοκτήτης τών γνωστών έργαστασίων μεταξοτόν. Είμαι έλεύθερος και...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Κυρία, σ'άς έγγυώμαι κι' εγώ γιά τό φίλο μου.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Κι' έσεις ; Δεν θά μάς πείτε ποιά είσατε ; Είσατε κυρία !... Δεσπονίς ;...

Η ΚΥΡΙΑ.—Δεσπονίς !...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Όμορφα !... "Όποτε είσατε έλεύθερη.

Η ΚΥΡΙΑ.—Αυτό δεν σημαίνει ότι είμαι έλεύθερη. "Έχω οικωγένεια, τήν όποία συντηρώ εγώ.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—"Έχετε γονείς, αδέλφια ;

Η ΚΥΡΙΑ.—Μάλιστα.

Η ΚΥΡΙΑ.—Χαίρετε, κ. Κάρολε ! Και καλή τύχη...

ΑΠΟ ΤΑ «ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ»

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΓΪΣ

«Όταν ξανάφθε, έγκριμα τὸ πρόσωπό μου μὲς στὰ χέρια μου.
Κι' ἐκεῖνος μύρισε:
— Τὴ φρόδα; Πῶς; μὰς εἶδε πὺ φιληθῆκα;
— Ρουτὰς ποῖς; μὰς εἶδε; τὸ ἀποκρίθηκα. Ἡ νύχτα καὶ τὸ φεγγάρι, τ' ἀστέρια κα' ἡ χαρῶν...
Ἡ σελήνη καθρεφτίστηκε στὴ λίμνη καὶ τότε στὸ νερὸ ποὺ κολάει κάτω ἀπ' τὴς λειψές...
Τὸ νερὸ τῆς λίμνης τότε στὸ κομψὸ, τὸ κομψὸ στὴ βάρκα κα' ἡ βάρκα στὸν ψαρά...
Ἄν σταματοῦσε δὴ, τὸ καζὶ θάταν μικρὸ. Ἄλλὰ ὁ ψαράς τότε σὲ μιὰ γυναῖκα...
Τότε σὲ μιὰ γυναῖκα κα' ἀπ' τὴ γυναῖκα αὐτὴ θὰ τὸ μάθουν κα' ὁ πατέρας μου κα' ἡ μητέρα μου κα' ὅλη ἡ χώρα, καλὲ μου κα' ἀγαπημένε μου...»

ΟΝΕΙΡΟ

— Ἐ΄Απόψε σ' εἶδα στὸν ὕπνο μου, μύρισε. Ἐλθα τὰ ζέπλεκα μιλῶντα.
λίαι σου τριγύρω ἀπ' τὸ λαμὸ μου, τὰ χα σὰν μακρὸ περιδέραιο τριγύρω ἀπ' τὸ λαμὸ μου καὶ ἀπάνω στὸ στήθος μου...
»Τὰ χὰιδενα καὶ τὰ λίστενα δικὰ μου κα' εἴμαστε σὰν δεμένοι μὲ τὰ ἴδια τὰ μαλλιά σου, τὸ στόμα μὲ στόμα, σὰν διὸ ροδωδάφνες ποὺ ἔχουν σιχνὰ τὴν ἴδια ρίζα μὲς στὴ γῆ.
»Καὶ σιγὰ-σιγὰ μοὺ φράνκε πὺς σιγίγαιμι γιὰ πάντα, πὺς ἐγὼ γινόμενον ἐσὺ καὶ πὺς ἐπιπαινες θαδεῖα μέσα μου, παρῶμοια μὲ ὄνειρο γλυκά...»
«Όταν τελείωσε τὴ διήγησί του, ἐβιάσε τὰ χέρια του ἀπάνω στοὺς ἄμους μου ἰσπαλά καὶ με κίτταξε μὲ θλέμμα τόσο γοητευτικὸ ποὺ χαμήλωσα τρεμουλιάζοντας τὰ μάτια μου.»

ΟΡΚΟΣ

«Όταν τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἀνέβη ὡς τὴ χρονοσκέπαστη κορφή τοῦ βουνοῦ κα' ὅταν θὰ μπορούν νὰ σπεύρουν σιτῆρι μὲς στὴν τρικυμισμένη θάλασσα...
»Όταν φηρώσουν στὴς λίμνες ὀξὺς καὶ στοὺς βράχους νερολούλουδα, ὅταν ὁ φίλος μωρισει καὶ τὸ φεγγάρι πέσει ἀπάνω στὰ χορτάκια...
»Τότε καὶ μόνο τότε θ' ἀγαπήσω ἄλλη γυναῖκα καὶ θὰ σὲ λημονήσω ὀσένα, Βιλίτω, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου καὶ καρδιά τῆς καρδίας μου...»
Αὐτὰ μοὺ εἶπε ὁ ἀγαπημένος μου σκαβόντας ἀπάνω σ' αὐτὸ μου κα' ἀμέσως ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυγία νὰ μοὺ πημωνιάξῃ τὰ στήθη...»

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Κι' ἐργάζεστε γ' αὐτοὺς;
Η ΚΥΡΙΑ.—Ναί, ἐργάζομαι.
ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μὰ εἶστε θαυμασία! Καὶ ἐργάζεστε ἐπιμερῶς;
Η ΚΥΡΙΑ.—Κάνω ὅτι μποῶ, κύριε. Κοπάζω, ἐν' ἡ ἀλήθεια, ἄλλὰ ἔτσι μπορῶ καὶ σπουδαῖος τοὺς μικροὺς μου ἀδελφοὺς.
ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μὰ εἶστε ἀξιοτάτηντι! Μιὰ λογία ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔκανε αὐτό. Μαγεφιερίτε, πηγιζετε, ἐργάζεστε...
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Καὶ τί ἐργασία κάνετε, κυρία;
Η ΚΥΡΙΑ.—Ἐμια... Ἐμια... Τέλος πάντων τί σὲς ἐνδιαφέρει τί ἐμια!... (Τὸ τραῖνο σταματεῖ).
ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ἔστω, δεσποινίς... Δὲν ἐπιμένω. Πέστε μου μόνον, θὰ φέλιατε νὰ γίνετε γυναῖκα μου;
Η ΚΥΡΙΑ, (ἐτοιμαζομένη νὰ κατέβῃ).—Ἀδύνατον, κύριε!...
ΚΑΡΟΛΟΣ.—Γιατί;
Η ΚΥΡΙΑ.—Γιατί; Γιατί ἐμια... ἡ Ἔλσα Ντεπέ!
ΚΑΡΟΛΟΣ, (μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα).—Εἰσαοτε...
Η ΚΥΡΙΑ.—Ναί, ἐμια ἡ Ἔλσα Ντεπέ. Γιατί με κητάζετε ἔτσι; Ἐμια ἡ Ἔλσα Ντεπέ, ἡ συγγραφεύς, ἡ γυναῖκα ποὺ σὰς κάνο ἐμια ἀρδιά... Θέλετε νὰ με παντρευθῆτε!... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς κάνο ἕνα τέτοιο κακό... Θεὸς νὰ φυλάξῃ!... (Τελείει).
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τὶ γκάφα!...
ΚΑΡΟΛΟΣ, (κητάζοντας τὴν κυρία ποὺ κατέβηκε στὸ σταθμό).—Γνώμερα; Στραβομῶμερα δὲν λὲς καλύτερα!...
Η ΚΥΡΙΑ, (ἀπ' τὸ σταθμό)... Χαίρετε, κύριε Κάρωλε!... Καί... καλὴ νύχτῃ!...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὴ μικρὴ βασίλοπούλα, τὴν ὀμορφὴ καὶ γνωστικὴ, τὴν εἶχε παρθεῖ ἀπ' τὰ μικρὰ τῆς χρόνια μιὰ σκληρὴ νεράδα καὶ τὴν ἔληγε σ' ἕνα ἔρημο νησί.
Δὲν θὰ γάσο τὸν μικρὸ μὺ λέγοντάς σας τὴν αἰτία τοῦ ἔρωτος τὴν κακὴ νεράδα νὰ κάμη μιὰ τέτοια ἀσπλαγξή, ἰαχὴ αὐτὸ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει καθόλου. Πρέπει μόνον νὰ ἔξερετε πὺς ἡ μικρὴ βασίλοπούλα στενοχωριότανε πολὺ στὸ μέρους ἔκεινο, γιατί δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ καθόλου κάτοιχοι.
Κατὰ τὰ ἄλλα βίως στὸ μακρὺν αὐτὸ νησί ἀνθούσαν τὰ ὄμορφα ἄνθη τοῦ ἴσου, γάτω ἀπ' τὸν ποὺ γελαστὸ ὄφρανο, πάνω στὸν ὀπιὸ περνοῦσαν σὰν ἀγγελουδία φτερωτὰ σύννεφα ἄστρα καὶ σύννεφα χρυσοκόκκινα. Πουλιὰ πολὺχρῶμα ἐφαλλαν στὰ δάση, ποὺ ἦσαν πάντα πράσινα καὶ μοσχοβολισμένα, κα' ἡ θάλασσα ποὺ πηγαῖνε ἐμορμονοῖζοντας γλυκὰ-γλυκὰ ν' ἀναταυτὴ στὴν ἀερογυαλιὰ ἐφφερε κἀθε τόσο μαζὺ τῆς μαργαριτάρια, διαμάντια καὶ ἄλλα πολυτίμημα πετράδια.
Κάθε φορὰ ποὺ ἡ μικρὴ βασίλοπούλα κίτταξε τὸν ἑαυτὸ τῆς στὸν καθρεφτῆ τοῦ ρουακίῳ, στολίζόταν μὲ μεγάλα φύλλα ἢ μὲ λουλούδια κα' ἔβαζε στὸ κεφάλι τῆς κα' ἀπὸ τὰ πολυτίμημα αὐτὰ πετράδια καὶ κέκοιες, ἀν καὶ μελαγχολικὴ, γιὰ τὴν ὀμορφιά τῆς.
Δὲν ἦταν μόνον ἡ ἔρημιά ποὺ τὴν ἔκανε τόσο δυστυχισμένη. Στενοχωριότανε πολὺ, γιατί στὸ νησί αὐτὸ δὲν εἶχε ὄσο τίποτε νὰ φῆ.
Ἄπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων κρημότουσαν λουλούδια ἄστρα καὶ κόκκινα, ἄλλα οὐτ' ἕνα φρεῖτο, οὐτ' ἕνα χαμοκέρασο, οὐτ' ἕνα σταφύλι...
Κι' ὅταν ἡ μικρὴ βασίλοπούλα ποὺ τὴν ἐβασάληε σκληρὰ ἡ πενία, ἔβαζε στὸ στόμα τῆς ἄνηθ καὶ χορτάκια, αὐτὰ γινόντουσαν ἀμέσως ἔνομα καὶ πετοῦσαν μακριά.
Θὰ σὰς φαίνεται παράξενο ἴσως πὺς ἡ μικρὴ βασίλοπούλα μπόρεσε νὰ ζήσῃ καὶ δὲν πῆθανε τῆς πενίας, στὸ ἔρημον νησί ὅπου θροσκόταν ἐξόριστη.
Δὲν φαντάζεστε βίως πόσο ἡ κακὴ νεράδα ἦταν πονηρὴ. Χάρι σ' αὐτῆ, ἡ ἐξόριστη, ἀν καὶ δὲν εἴρισκε τροφὴ, δὲν πάθανε τίποτε.

Μόλις ξημέρωσε, ἔδωκεν ἔξω, πηγαίνε ἀπὸ δὴ, γηγιζὲ ἀπὸ καὶ, καθόταν, ξανασπικνοῦσαν, ἐφαγγε τὸ στήθος μὲ τὰ χέρια τῆς καὶ δὲν εἴρισκε ποθενὴ ἵσχυα. Κάποτε ἔφληγε τοὺς βράχους, γέμισε τὸ στόμα τῆς μὲ θαλασσητὴ ἄμια καὶ προσπαθοῦσε νὰ δαγκώσῃ τὴς πέτρες. Μὰ τίποτε δὲν καταφάνε τὴν πενία τῆς.
Τῆς φρινότανε περίεργο πὺς τὴ νύχτῃ τὰ μικρὰ ἀστέρια δὲν ἐφανέρωναν καμμιὰ σιγνίγησι θιλιπόντάς τὴν τόσο διτύχησμένη. Ἴσως βίως νὰ τὰχε κάνει γὰ κα' αὐτὰ ἡ νεράδα.
Ἡ μικρὴ βασίλοπούλα δὲν εἶχε ἄλλη ἐπιθυγία παρὰ πὺς νὰ ἱκανοποιητὴ τὴν ἀδίκωτη πενία τῆς. Πῶλλές φορές, ὅταν θροσκόταν μόνη μὲς στὴ νύχτῃ, σπικνε τὰ χέρια τῆς πρὸς τὴ σελήνη καὶ τὴν παρακλόουσε νὰ τὴ ληστήθῃ.

Ἐπὶ τέλους ἡ νεράδα ἀποφάσισε νὰ τῆς στελεῖ τροφές καὶ διατάξε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀκούλουθους τῆς νὰ πηθὸν στὸ ἔρημον νησί μ' ἕνα καλάθι γεμῆτο ἀπὸ τὰ ὄμορφα φρούτα τοῦ κόσμου.
Ἐνῶ λοιπὸν ἡ ἐξόριστη πηγιγιάσασα περιπλανιόταν μόνη τῆς καὶ στενοχωριόμένη στὴν ἀερογυαλιὰ, εἶδε βῆχεται ἀπὸ πέρα πρὸς τὸ μέρους τῆς ἕνας νέος καλοντιμένος ποὺ βαστοῦσε ἕνα καλάθι μὲ ροδάκια, δαμάσκηνα, σταφύλια, σῖκα καὶ κατακόκκινα κερσά.
Ἡ κόρη ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τοῦ τ' ἀρπάξῃ καὶ νὰ τὰ φάθῃ.
«Όταν βίως ὁ ἀκούλουθὸς τῆς νεράδας ἔφρασε πὸν σιμά, τῆς φάνηκε τόσο ὄμορφο μὲ τὰ ἄστρα τοῦ δόνημα, μὲ τὰ γαλάζια τοῦ μάτια, μὲ τὰ φρενταφυλλένια τοῦ μάγουλά καὶ τὰ κατακόκκινα χεῖλη του, ποὺ εἶμαι ἀκίνητη καὶ ἄρρηθ ἀπ' τὴ γοητεία ποὺ ἔνοιωσε.
Καθότανε μερσάτῃ τὸν, χροφί νὰ σκαλεῖν καθόλου, καὶ τὸν κίτταξε εὐτυχισμένη, ἀν καὶ πεινοῦσε ὑπερβολικά.
— Πάγε νὰ φᾶς γλυκὰ φρούτα, ὄμορφα πηγιγίλισσα, τῆς εἶπε τότε ὁ ἀκούλουθός. Ἐχεῖς χρόνια ἔρημο νησιὸ κα' ἡ πενία σου παραφέτῃ τὰ σπλάγχνα!...
Μὰ ἡ μικρὴ βασίλοπούλα ἀντὶ νὰ ριχθῆ στὰ ὑπέροχα φρούτα, πηθῆσε ἀπάνω του κα' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ, νὰ τὸν φιλῆ μὲ πάθος, στὰ κόκκινα τοῦ χεῖλη!...»

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Ὁ περιφημὸς μουσικοσυνθέτης Βέμπερ.

